

Сенсація +

Успіх приходить до тих, хто рухається вперед, до тих, хто розподіляє свої сили з розумом.

Л. Фейербах

№ 6
28.02. 2018

СЕМІНАР-ТРЕНІНГ ДЛЯ КЛАСНИХ КЕРІВНИКІВ РЕПЛ

13 лютого 2018 року у Рівненському економіко-правовому ліцеї відбувся семінар-тренінг для класних керівників «Творчість класного керівника – шляхи звільнення від стереотипів».

Впродовж семінару класні керівники побували в ролі учнів, виконуючи різні завдання, обговорювали конфліктні ситуації між учнями та класними керівниками, вчилися знаходити шляхи їх вирішення. Основною метою семінару було показати класним керівникам, що навчившись працювати творчо, вони зможуть цього навчити дітей. Одним із цікавих моментів семінару була вправа, під час якої вчителі створювали імідж класного керівника.

Під час заходу педагоги визначились з головними вимогами до сучасного класного керівника та орієнтирами у повсякденній педагогічній практиці.

За-

ступник директора з виховної роботи РЕПЛ *Алексійчук Н.М.*

Сьогодні у номері:
Семінар-тренінг для класних керівників РЕПЛ
ст. 1

Топ цікавих фактів про Рівне
ст.2

Дебати
ст.3

Живи, Кобзарю в пам'яті людській
ст. 3

Це цікаво знати (До Дня закоханих)
ст.3

Поетична сторінка
ст. 4

Топ цікавих фактів про Рівне

Рівне тричі ставало столицею. Вперше це сталось на початку минулого століття, коли під натиском більшовиків Директорія Української Народної Республіки на чолі з Симоном Петлюрою була змушена залишити Київ. Тоді столицю перенесли до Рівного, де на залізничній станції стояв вагон з урядовцями. У ті ж буремні роки Рівне оголошують столицею вдруге. Бунтівний отаман Оскілко проголошує наше місто столицею України. Але, як і першого разу, — ненадовго.

Утретє наше місто стає столицею під час фашистської окупації. У 1941 році на окупованій німцями території створюється рейхскомісаріат "Україна" зі столицею у Рівному.

У будівлі Краєзнавчого музею колись була гімназія, в якій викладав Микола Костомаров і навчався письменник Володимир Короленко, а далі, в 1943 році, була ставка Еріка Коха, бункер якого можна побачити і сьогодні біля музею.

Рівне відвідували Тарас Шевченко, Микола Лисенко, Володимир Вернадський. Близько 10 років тут жив академік Микола Біляшівський.

Цікавий факт, що сюди у 1792 р. примудрився потрапити легендарний польський генерал Тадеуш Костюшко. Причому у досить романтичній справі. Він приїздив до Людвіки Любомирської, яка була його юнацьким коханням.

Про сітку підземних ходів під Рівним ще наприкінці XIX століття, згадуючи своє дитинство, писав відомий письменник Володимир Короленко у повісті «В дурному товаристві», більше відомому за її дитячим варіантом «Діти підземелля».

Згадані Короленком підземні ходи пролягали, як вважають дослідники, у районі сучасної гуманітарної гімназії. Доведено, що підземний хід глибиною 5-7 метрів звідти йшов під річкою Устею до центральної частини міста в район руїн замку князів Любомирських.

Перший автобусний маршрут з'явився у Рівному в 1910 році. На початку від нашого міста до Житомира автобус йшов... 19 годин! У 1911-му німецький автобус долав відстань від Рівного до Корця за дві з половиною години.

Найдовші у Рівному маршрути - 35-ий і 65-ий: якщо рахувати дорогу в обидва кінці, вийде по 30 кілометрів! Трохи коротший маршрут №42 - 28 км. А найкоротші рівненські маршрути - 32-ий (11 км), та 55 і 56 (по 12 км).

Найстаріша будівля Рівного - дерев'яна Свято-успенська церква. Храм в Тютковському передмісті міста побудований в 1756 р. на кошти, зібрані прихожанами. За легендою, в Успенській церкві молився лідер гайдамацького руху Іван Гонта перед битвою з польською шляхтою.

За матеріалами Інтернет-видань

Дебати

27 лютого 2018 року відбулася гра загальноміського дебатового турніру «ПРЕС» (Переконливі. Рішучі. Енергійні. Сміливі.). Третя гра сьомого сезону відбулася в актовій залі Рівненської загальноосвітньої школи № 8.

Тезу «Iphone – данина моді» відстоювали гравці ЗОШ № 6. Контртезу формулювали спікери Рівненського економіко-правового ліцею.

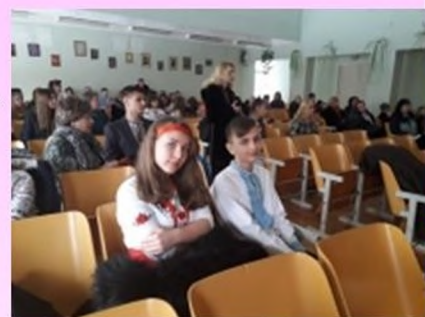
В результаті словесного двобою перемогла команда Рівненського економіко-правового ліцею. Бажаємо команді ліцею подальших перемог.

Анастасія Дацюк

ЖИВИ, КОБЗАРЮ В ПАМ'ЯТІ ЛЮДСЬКІЙ

26 лютого у ЗОШ №24 відбувся III етап конкурсу читців-декламаторів "Живи, Кобзарю в пам'яті людській". Свої артистичні вміння показали учень 9Б класу Книш Назар та учениця 8Б класу Пивоварчук Тетяна. Наші учні показали себе у номінації "читці-декламатори". Високий рівень майстерності виразного читання твору Шевченка "Катерина", показала Пивоварчук Тетяна, зайнявши III призове місце. Книш Назар, нажалі залішився у лауреатах. Побажаємо нашим юним акторам подальших перемог!

Заступник директора з

НВР РЕПЛ Максимчук О.М.

Це цікаво знати... (до Дня закоханих)

Виявляється, існує легенда, яка розповідає про перебування святого Валентина в Україні, а точніше в Київській Русі. Свята Ольга та Валентин, за переказами, допомогли двом молодим киянам зберегти та зміцнити свою любов. Легенда унікальна тим, що немає тут незадоволених батьків, які були проти одруження дітей, немає скандалів і примирень, зате є дух справжнього, особливого Києва. А "мораль байки", як то кажуть, така: закоханих навчили, що одружуючись, вони не повинні відмовлятися від особистого покликання. Хто зна, чи було таке насправді, але на те вони й легенди...

Діана Боліщук

Поетична сторінка

Я пам'ятаю ту хатину у гаю,
Оту хатину, саме ту хатину.
Де я лежала немовлям, наче в раю,
Ніхто не бився й не страдав за копійчину.

Усі були в достатку, гроші мали,
Ніхто про війни і не думав взагалі.
Та і народ наш український всі єднали,
Не шкодував ніхто своєї землі.

А зараз, зараз, що зробилось?
Усі воюють, плачуть та кричать.
Ви що, ви що? Ви всі напевно вже взбісались?
Ви всі вже розучились пробачать.

А я надіялась, чекала, знала,
І вірила, усе вернеться на свої місця.
І я, і плакала, кричала, й відчувала,
Я знала, вже нема кінця.

Та досі йде війна, вона така страшна.
Із чорними руками й червоними ногами,
Погибельна, смертельна й прощальна.

Вже й рік пройшов, і два можливо,
А я чекаю досі той кінець.
І я слідкую за новинами дбайливо,
Мені не треба в душу камінець.

Моя душа і так вже вся гнила,
Ви зіпсували всю мене і інших стільки ж.
Мое сердечко правда зупиняла,
Тому що правда зараз дивовиж.

Я вірю в той кінець, і досі може дурно,
А я стою і жду солдатів.
Мені так само як було, так само журно.
А я чекаю кінця грому автоматів.
Перейти в кінець історії

Яке перемир'я, мамо?
Тут іде справжня війна!
Покрита рясним туманом,
І краплі дощу нема.

Чому підскажи ж ти, ми плакати мусим?
Ми мусим вінки класти в ноги
Героям СВОЇМ!
Ми мусимо вірити черствим, безтактним не-
вдахам,
За наших дітей і батьків ми у битві стоїм.

"Простите Россия! " доношу з своїх
я вам вуст,
Не сперечатимусь, ми також не праві.
І чути легесенький шепіт,
тихесенький хруст,
Це просто йде війна, і люди всі в крові.

Стріляли, били, нищили та убивали,
Не тільки ми марнуємо слова.

Чому, скажіть мені. Навіщо одичали?
Ви просто крикніть, хто тут голова?

Та всі мовчать, немов води набрали,
Не хочуть називати це ім'я.
Бо той, на кого всі кричали,
Сховав голівоньку й сказав "А це не я".

Не ти? Ну звісно, це моя провина.
В тринадцять я вже маю на плечах,
Смерть друзів, рідних... Ось, я на колінах!
І плачу, плачу. Сльози на очах.

Анастасія Кривенчук
учениця 10-ек класу